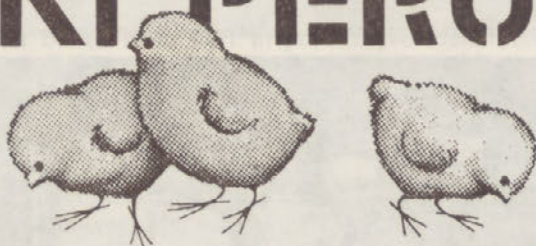

PTUJSKI PERUTNINAR

GLASILO DELOVNEGA KOLEKTIVA IN KOOPERANTOV PERUTNINE PTUJ /LETO XII. / ŠTEVILKA 7 / DECEMBER 1988

srečno v novo leto

Dragi sodelavci,

*uspešno smo zaključili preteklo
poslovno leto, zastavljene načrte smo
izpolnili in se vam za vloženi trud in uspehe
iskreno zabvaljujem. V novem letu želim, da smo
še marljivejši, delovno uspešni in da nam ne bi
izostale primerne nagrade kljub težkim gospodarskim
razmeram v domovini.*

*Želim vam veliko zdravja, mnogo osebne sreče, zadovoljstva,
zlasti pa uspeha na delovnem mestu v podjetju.*

Srečno!

Aktivnosti sindikata

Leto se izteka in to je čas, ko pregledujemo in ocenjujemo opravljeno delo tekom leta. Prav je, da pregledamo in ocenimo tudi delo konference sindikata v letu 1988.

Novo vodstvo se je, odkar je 15. 1. 1988 prevzelo naloge, z vso vnemo lotilo dela. Le-tega je bilo veliko.

Najprej je bilo treba pripraviti načrt dela in finančni načrt, potem darila za obdaritev žensk ob njihovem prazniku. Oblikovali smo komisije in predlagali predsednike le-teh, vodili smo priprave na volitve v samoupravne organe, izvedli temeljno kandidacijsko konferenco za organe v občini in republiko, obravnavali stavkovna pravila itd. Veliko časa smo posvetili socialni problematiki, sestavili smo listo kandidatov za zdavljenje in okrevanje, na žalost nam je zmanjkalo denarja, da bi začrtane cilje tudi vse uresničili.

Ena najpomembnejših nalog, ki je tekla skozi vse leto pa je bila reorganizacija DO. V aktivnosti okrog priprave dokumentov, informiranja vseh zaposlenih, evidentiranja naših samoupravnih organov, pa tudi izvedbe samega referenduma smo bili člani predsedstva konference sindikata aktivno vključeni. Zdaj je referendum za nami. Bil je zelo uspešen in vsi upamo, da bo naš trud na takšen ali drugačen način v prihodnje poplačan.

Vzporedno z akcijo za izvedbo reorganizacije DO pa so tekale še druge aktivnosti kot npr. udeležili smo se športnih srečanj slovenskih perutnarjev in srečanja Podravka—Koka—Perutnina, sodelovali smo pri pripravi dneva perutnarjev, pri razoo-rejanju delavcev za letovanje in ostalih aktivnostih v DO.

Ker pa je ekonomska situacija vedno težja, smo bili tudi v naši DO priča neprijetnemu dogodku — prekinitvi dela v TOZD Mesna industrija. Verjetno so vsa ugo-

Ob napornem delu v hladilnih prostorih se topel čaj še tako prileže

tavljanja in namigovanja, kdo je kriv, da je do prekinitve prišlo brezpredmetna, na nas pa je, da se po svojih najboljših močeh trudimo, da do prekinitve v bodoče ne bi prišlo.

Za lažje premagovanje težke ekonomske situacije pa skrbijo člani IO OO ZS po temeljnih organizacijah, ki z nabavo ozimnice in drugih artiklov po nižji ceni, prispevajo k izboljšanju družinskega proračuna. Z delom za letošnje leto še nismo zaključili, pripraviti moramo občne zbornice OO, čaka pa nas tudi občni zbor Konference OO ZSS, ki bo v mesecu januarju.

Pa še to: o našem delu in aktivnostih sproti obveščamo Občinski sindikalni svet, hkrati tudi sodelujemo pri vseh njegovih akcijah.

Neža ERJAVEC

Pomembno vlogo je sindikat odigral tudi v pripravah in med izvedbo referenduma

Transservis še zadnjič v tem letu

Leto je naokrog in čas je, da se oglasimo tudi delavci Transservisa. Moj namen ni polemizirati, moralizirati ali kaj temu podobnega. Želimo samo, da se tu in tam spomnite tudi na nas. Saj na koncu koncev nismo tako nepomembni.

Torej: transport! Ne bom se lovil okrog definicij, ker se mi to ne zdi pomembno. Rad bi prikazal, v grobem seveda, naše naloge in zadolžitve, ki pa jim marsikdo reče kar naloge.

Prevažamo! ... Pravzaprav opravljamo prevoze:

- jajc iz farme v valilnico,
- DSP iz valilnic h kooperantom in na lastne farme (le-te oskrbujemo tudi s hrano), pa tudi v prodajo, predvsem proti jugu naše države,
- skrbimo za prevoz brojerjev od kooperantov v perutninsko klavnico,
- in končno perutninskega mesa in izdelkov do končnih prodajnih mest širom po Sloveniji in Jugoslaviji ter nekaj manjšega tudi izven naših meja.

Ta prikaz je res zelo enostaven in grob (kot sem obljubil), toda verjemite mi, da se pa za tem skriva marsikaj.

Čas je drugačen, pravijo. Za nas še toliko bolj. Vezani smo na tekoči trak v perutninski klavnici, zato je potrebna točnost do minutke!

Kooperanti, skladiščniki, prodajalci ... zahtevajo »svoje«!

Vozniki pa so vendarle samo ljudje, celo narava je naš omejevalec. Poleti vročina, pozimi mraz, spolzke ceste in nevarnosti. Pa je vseeno treba na pot. Poklic pač zahteva svoje. Ne zanimajo ga hrbtenica in podobne malenkosti! Kaj bi to! Vseeno je, ali je dan ali noč, nedelja ali praznik. Treba je, mora se ... In zato mislim, da si naši fantje zaslužijo pohvalo. Takole javno v časopisu. Pa čeprav samo enkrat na leto. Izšel je nov zakon o varnosti v cestnem prometu. Kazni so visoke. In prav je tako. Da bi ta ukrep le pomagal. Življenje je samo eno.

Po novem letu bo naš TOZD tudi navzven uradno spreminil ime. Ne bo več Transservis. Odslej se bo naša PE imenovala Promet. Novo ime, stare usluge, pa seveda tudi nove. Trudimo se, da bi delali dobro. Mi vsi. In mislim, da nam to tudi uspeva (zakaj bi bili skromni). No ja, težave so, kot so povsod. Pa se s skupnimi močmi da vse premagati.

Novo leto — nov »boj« in nove odgovornosti. V današnjih težkih časih že res lahko rečemo boj. Pa saj bo šlo, če tudi bo treba veliko dobre volje, veliko pridnosti in poštenosti. Tako tudi rezultati ne bodo mogli izostati.

SREČNO V NOvem LETU 1989!

Adolf BRGLEZ

Perutninsko klavnico začenjamo opremljati

V uvodniku prejšnje številke Perutninarja vas je Slavko Brglez, direktor investicijskega sektorja seznanil z izvajanjem investicijskega programa III. faze razširitve in modernizacije perutninske klavnice. O oprebi je zapisal sledeče: »Izbrali smo glavnega dobavitelja klavniško tehnološke in pakirne, sortirne opreme, to je STORK iz Holandije. Blizu 30 % skupne opreme bo od domačih dobaviteljev za katero proizvodnjo bo nudil tehnično dokumentacijo STORK in tudi prevzel odgovornost za celotno funkcioniranje. V teku je priprava in podpis pogodb. Postopek je kompliciran, ker mora za uvožno opremo vse dogovore potrjevati Mednarodna banka v Washingtonu zaradi kredita IBRD 6 milijonov dolarjev.«

Takrat (novembra) so potekale intenzivne aktivnosti za pripravo podpisa pogodbe. Mednarodna banka iz Washingtona je sicer dala soglasje za glavnega dobavitelja in druge dobavitelje opreme. Dobili smo tudi soglasje k Osnutku pogodbe za dobavo in montažo opreme. Potrebno pa je bilo še veliko dogovarjanj, usklajevanj in iskanja najboljših rešitev, dokler so se lahko pripravile dokončne pogodbe za podpis. Poleg STORKA bodo opremo dobavili še: avstrijska firma Linde in jugoslovanske Inženiring biro Ljubljana, Perutninski kombinat TOZD Oprema in MINEL — FEPO iz Zrenjanina, s tem, da je STORK prevzel odgovornost za funkcioniranje vse opreme, ki bo veljala pet in pol milijonov dolarjev. Od

tega bo za blizu štiri in pol milijarde domače opreme.

Po dolgotrajnih in napornih pogajanjih so se v petek 23. decembra zbrali v Perutnini predstavniki STORKA kot glavnega dobavitelja, vseh štirih poddobaviteljev opreme in Perutnine k podpisu pogodbe o poslu.

Alojz Gojčič, predsednik poslovnega odbora Perutnine, je opozoril na odgovornost, ki jo je vsak podpisnik s tem dokumentom prevzel in izrazil prepričanje, da bo nova klavnica ob prihodnjem novem letu že obratovala. Jaap Schipper, predsednik firme STORK pa je poudaril, da je zadovoljen, ker se je Perutnina, ki je ugledna firma, odločila za nakup njihove opreme. Veliko truda je bilo vloženega v pripravo dokumentov, ki so jih podpisali, pri čemer je imel

največ dela Franc Vraber, podpredsednik poslovnega odbora za komercialno Perutnine Ptuj, za kar ga je javno pohvalil. Zagotovil je, da bo firma STORK storila vse, da bo

oprema izdobljena in montirana, da bomo investicijo lahko zaključili po načrtovanju Perutnine. Gostje so si nato ogledali delovišče na Mesni industriji. L. C.

Jaap Schipper predsednik firme STORK in predsednik poslovnega odbora PP Alojz Gojčič med podpisom pogodbe.

PRILOŽNOSTNA RAZSTAVA ROČNIH DEL

V počastitev praznovanja dneva žena ponovno organiziramo priložnostno razstavo ročnih del zaposlenih delavk in delavcev.

O razstavi vas obveščamo dva meseca pred pričetkom, da bi vam ostalo dovolj časa za izdelavo razstavnih predmetov.

V poštev pridejo vsa ročna dela iz preje, platna, lesa, slame, kovine, plastike itd. Zaželjeni so motivi iz življenja in dela v perutninarstvu.

Dela s tematiko iz perutninarstva bo posebna komisija ocenila in nagradila. Prosimo vas, da sodelujete na razstavi z vašimi ročnimi deli. Akcijo vodi komisija za kulturo

Izdelke lahko predate referentu za kulturo, tov. Feliksu Polancu v strokovnih službah vključno do 5. 3. 1989.

Razstava bo organizirana v poslovnem centru v veliki dvorani. Čas otvoritve razstave bomo objavili naknadno.

Za varnost razstavljenih predmetov bo poskrbljeno.

Komisija za kulturo

DA SE NE BOSTE JEZILI!

Spremenjene telefonske številke

V Tovarni krmil je montirana nova telefonska centrala za potrebe Tovarne krmil, Transservisa (delavnice) in Tiskarne. Telefonske številke, na katere so se te enote odzivale, veljajo samo še do 31. 12. 1988 in sicer:

772-611	Tovarna krmil
772-711	Transservis
772-743	Transservis, direktor
772-101	Ptujska tiskarna
771-181	Ptujska tiskarna
772-653	Tovarna krmil — distributer krmil

Vse navedene številke bodo 1. 1. 1989 izključene, zato ne bo odziva. Od 1. 1. 1989 dalje bo za vse navedene enote skupna telefonska številka 776-511.

Uredništvo

Po uspelem referendumu in volitvah v organe enovite delovne organizacije, sta se 2. decembra sestala dose-danji in novi delavski svet. Novi delavski svet se je konstituiral in imenoval svoje izvršilne organe, saj je 1. 1. 1989, ko morajo ti organi začeti z delom tik pred vrati. Za predsednika delavskega sveta so izbrali Vladimirja Strelca, za njegovega namestnika pa Igorja Galiča.

Izrekli smo jim zaupanje

Na referendumu 17. novembra 1988 smo odločali o reorganizaciji DO. Glasovali smo za nove samoupravne akte, za SaS o združitvi v enovito DO, za Statut enovite DO in SaS o združevanju delavcev in kooperantov enovite delovne organizacije Perutnine Ptuj. Izvolili smo tudi nove člane samoupravnih organov, in sicer v

- DS enovite delovne organizacije,
- odbor samoupravne delavske kontrole enovite DO,
- disciplinsko komisijo enovite DO,
- delegacijo za SIS,
- delegacijo za ZZZ enovite DO in
- komisijo za kooperacijske odnose.

V petek, 2. 12. 1988, je bila 5. redna seja DS DO Perutnine Ptuj v stari sestavi in 1. redna seja novo izvoljenega DS enovite DO. Z reorganizacijo Perutnine Ptuj so bili predstavljeni tudi temelji dela novo izvoljenega DS ki bo imel v novem obdobju precej odgovorne naloge. Delegati v DS bodo morali odgovorno odločati o pomembnih stvareh, katere so prej obravnavali že na DS po TOZD, teh pa sedaj ni več. Odgovornost bo tudi večja v strokovnih službah in izvršilnih organih, ki bodo pripravljali materiale in predloge za seje.

Sedaj je najvažnejša naloga da v Perutnini uspešno uveljavimo reorganizacijo in se začnemo vključevati v podobno organiziranost celotne družbe. Najpomembnejše je, da se bo DO v nadaljnjem razvoju preusmerila iz izrazito proizvodne v tržno usmerjeno DO. Tu je najpomembnejša naša investicija, kjer bo nova klavnica omogočala predelavo in obdelavo mesa ter pripravo go-

Vladimir Strelac, novi predsednik DS

tovih jedi. Nova provenienca Arbor Acres nam daje garancijo, da bomo lažje prodajali starševski material, kar pa pomeni tudi, da bo reprocenter imel v nadaljnjem razvoju mnogo vidnejšo vlogo. V dvoletnem mandatnem obdobju, v času, ko jugoslovansko družbo čaka mnogo reform, so postavljeni samoupravni organi DO pred težke trenutke, v katerih se bodo morale sprejemati pravilne in odgovorne odločitve.

Do sedaj je DO kot celota skoraj vedno presegala fizični plan proizvodnje. Dosti težavnejše pa je bilo s finančnim planom. Glede na strokovno vodenje in kadre se verjetno ni treba bati, da ne bi tudi v bodoče zanesljivo zmagovali finančnih zadev. Seveda pa bo po nekaterih DE potrebno finančni plan tudi med letom usklajevati, kadar bodo objektivni faktorji narekovali rebalans.

Vladimir Strelac

Imenovani izvršilni organi

ODBOR ZA GOSPODARSTVO:

Člani:

BABUSEK Branko, predsednik
BEDENIK Janko
ČUŠ Jakob
FIRBAS Branko
KOTER Andrej
KRAVINA Franc
LOVRENČIČ Tilčka
PEŠEC Marica
PIŠEK Anton
SAGADIN Franc
STROPNIK Edi, namestnik

Namestniki:

GORIŠEK Magda
KODRIČ Branko
VIŠENJAK Slavko
GLASER Marija
ČEH Franc
NESTOROV Jovo
CVILAK Ivan
DREVENŠEK Anica
BEGAN Franc
KRAJNČIČ Janez
MERC Zvonimir

ODBOR ZA KADRE:

Člani:

BAUMAN Mirko
GAJZER Albin
GALOVIČ Vlado, namestnik
KOLAR Marija, predsednik
KOLEDNIK Anton
KRAMBERGER Marija
MERC Marjan
ROŠKAR Darinka
SLANA Mirko
ŠPRAH Dušan
ZELENIK Angela

Namestniki:

GODEC Zdenka

MIKULEC Olga
MATJAŠIČ Karl
VINDIŠ Milena
LAMBERGER Jožica
BRODNJAK Franc
KRAJNC Ivan
JANŽEKVIČ Franc
HABJANIČ Ivan
KOROŠEC Franc
JAKOMINI Stanislav

KOMISIJA ZA INOVACIJE:

AUER Alojz
CIGLAR Ivan
ČUŠ Jakob
GRDŽAN Zlatko
KAMENŠEK Franc
PEKLAR Vera
ŠERUGA Ludvik, namestnik
TEMENT Stanko
UČAKAR Bojan, predsednik
VINDIŠ Marjan

IZDAJATELJSKI SVET:

BRGLEZ Alenka, namestnik
ČELAN Franjo
DREVENŠEK Cvetka
FIJAN Milan
JANŽEKVIČ Jožica
MURŠIČ Ciril

ŠTIHER Brigita
TARBUK Jovo, predsednik
TEMENT Marjanca
VRBNJAK Štefan

ODBOR SKLADA RIZIKA:

DOMINKO Janko
FREŠER Leopold
GOLEŠ Slavko
HORVAT Friderik
INTIHAR Tončka
KOVAČ Milan, namestnik
PERŠUH Jože, predsednik
POTOČNIK Ignac
RAZBORŠEK Alojz

Spet kramljamo z našimi jubilanti, s sodelavci, ki že četrto stoletje prizadevno opravljajo bolj ali manj zahtevne naloge. Kakšen je posameznikov prispevek k razvoju delovne organizacije, je odvisno od možnosti, znanja in sposobnosti posameznika, vsem pa je skupen dober odnos do dela in razvoja podjetja. Še več je jubilarov med nami, vendar ni možno vseh širše predstaviti, zato jih le imenujemo.

Da začenjamo predstavitev s Slavkom Brglezom ni slučajno, saj je eden redkih pionirjev organizirane intenzivne perutninske proizvodnje v Ptuju. O razvoju perutninarstva pri nas pa je pred leti pisal tudi v Perutninarju.

25 let zvestobe kolektivu in delu

Slavko Brglez

V Ptaju si pionir intenzivne perutninarске reje. Kje si dobil prva znanja o tej obliki proizvodnje, kdaj in kako si prišel v Perutnino?

Že od doma sem bil navezan na delo z domačo živino. Začel sem kot živinorejski tehnik v Kočevju, ker v Ptaju eno leto nisem dobil dela. Po pripravništvu sem nadaljeval v Kidričevem kot živinorejski delovodja. Leta 1955 sem bil sprejet na Okrajni zadrúžni zvezi za referenta za perutninarstvo. Takoj sem začel teoretično delovati na Republiški selekcijski postaji in valilnici v Ločah, ki jo je vodil Kmetijski inštitut Slovenije (dr. Franc LOČNIŠKAR). Že med prakso sem v Kidričevem ustanovil lokalno selekcijsko postajo in valilnico za rjavo štajerko. Delo je bilo zanimivo in uspešno. Leta 1957 sem prejel angleško štipendijo od B.C. za tri mesece študija perutninarstva v Angliji. Takrat so potekale burne spremembe v perutninarstvu. Moderna selekcija in ostale vede pri veterini, farmakologiji in nutristiki so ponujale že nekaj let nesne hibride (Hyline, Thorner), v literaturi pa smo zasledili uspešne reje s križanci med Whith Roch in Cornish pri mesnih pasmah. Ekstenziva se je ekonomsko morala umikati nastajanju farm.

Ob Kardeljevem obisku leta 1957 v Kidričevem, kjer so mu tudi pokazali našo malo farmo štajerskih kokoši in valilnico, je nastala zadolžitev pri takratnem predsedniku okraja Jožetu Tramšku, da v Ptaju zgradimo »tovarno jajc«. Ker sem se ravno vrnil iz Anglije, sem bil imenovan v tri-

člansko komisijo za izdelavo programa, ter bil dne 1. 12. 1957 premeščen z Okrajne zadrúžne zveze na Perutnino Ptuj. Neuradno sem bil oskrbnik programa, po odločbi pa pomočnik obratovodje.

Ptujska Perutnina beleži hiter in uspešen razvoj. Kako si ga in kao ga še ocenjuješ in čutiš? Kako so rastle kadri?

Prvi idejni program za 500.000 pohanecv in 50.000 kokoši z lokacijo na Hajdinski gmajni, v Ljubljani na Republiški komisiji ni bil sprejet, Ptujsko politično vodstvo pa se tudi zaradi tega ni preveč vznemirjalo. Pol leta za tem so odobrili postavitev farme v današnjem Zalogu, sam pa sem leta 1959 odšel v Neverke, kjer je Republiška poslovna zveza začela s pripravi za gradnjo današnjega Perutninskega kombinata Pivka. Ko so Ptujčani s prihodom dr. Vrečka na občino le hoteli »nekač graditi« je bil odobren investicijski program za vzrejo milijon rac na leto. Leta 1961 sem se vrnil v Perutnino. Začeli smo z vzrejo piščancev pa tudi z zidavo racarnikov, da bi poizkusili z vzrejo rac. Starše smo pripeljali iz Bele Palanke. Zaradi bolezni pri vzreji rac brojlerjev pa smo z vzrejo račč za zmeraj prenehali in zahtevali spremembo programa, kar so nam v Zvezni zbornici tudi odobrili. Tako je nastala na Bregu današnja farma brojlerjev, katere investicijska vrednost ob otvoritvi leta 1964 je znašala milijardo starih dinarjev. Lahko rečem, da smo se na tej farmi vsi vzgajali ob številnih in za tiste čase povsem novih problemih. Še danes so nekateri od teh kadrov v Perutnini vodilni, veliko je tudi marljivih kvalificiranih perutninarov in perutninarjev, ki so še aktivni. Nekateri so si pridobili tudi najvišje akademske naslove, (dva doktorja znanosti, nekaj magistrov in specialistov perutninarjev).

Nadaljnji razvoj je bil preudaren in eden najuspešnejših v Jugoslaviji. Z dozidavanjem smo zaokrožili tehnološko celoto. Nismo imeli republiške in regijske naklonjenosti. Le dobro delo, kvaliteta proizvodov, akumulacija in zaupanje naših partnerjev, tudi bančnih, so omogočili takšen razvoj. Vsakdo, ki je v tem razvoju sodeloval, lahko čuti notranje zadovoljstvo.

V rasti Perutnine si vedno opravljal zahtevne naloge. Ka-

tere so bile in katero opravilo je bilo najzahtevnejše?

Najraje sem delal v vzreji, kjer sem bil tehnični vodja Farme v izgradnji Breg. Takrat smo zidali objekt za objektom in ga takoj po dokončanju vhljevali. Po odhodu tov. Tomažičeve in pozneje tov. Primca sem postal upravnik farme. Sem se je priključila tudi nova farma v Selah. S Farme Breg smo tudi začeli leta 1965 s prvimi pogodbami za kooperacijo z nekaj bližnjimi kooperanti. Leta 1966 sem za leto dni prevzel novo odprto delovno mesto tehničnega vodja podjetja. Zaradi potreb sem prostovoljno prevzel vodenje nove perutninske klavnice, kamor je v začetku spadala še Farma Breg in Valilnica. V tem času smo v perutninski klavnici povečali proizvodnjo perutninskega mesa od 3.000 ton na blizu 10.000 ton ali za trikrat več! To je bilo v obdobju od leta 1967 do leta 1973. To so bili naporni časi: prehod na dve izmeni, rekonstrukcija klavnice od 2.000 na 6.000 piščancev na uro, velika fluktuacija delavcev, masovni odhodi delavcev v inozemstvo (dobesedno od traku) in nerazumevanje. Ko sem leta 1973 zbolel, sem po 20 letih zapustil proizvodnjo in odšel v strokovne službe. Tu sem bil 10 let direktor novo formiranega Razvojnega planskega sektorja, kjer je bilo vodenje investicij glavna zadolžitev. V tem času je bila investicijska gradnja tudi v Perutnini »pregreta«. Zgradili smo novo Perutnino od Farme Kidričeve dalje. Iz našega sektorja so sedaj nastali trije. Odgovor na vprašanje, katero opravilo je bilo najzahtevnejše, lahko izlučim tudi bralec.

Vodenje investicij je zahtevna naloga, zahteva veliko doslednega dela in nastaja veliko težav. Kako zmaguješ to nalogo?

V podjetju, kot je naše, kjer permanentno nastaja akumulacija in je investiranje intenzivno, je to res odgovorno delo. Pri premagovanju takšne odgovornosti je najpomembnejše sodelovanje z različnimi storkami, ter z notranjimi in zunanji sodelavci. Problematika je raznovrstna: od lastninskih odnosov in upravnih postopkov, do tehničnih, tehnoloških, razvojnih in finančnih zadev. Koordinirati in povezovati je potrebno interese v okviru možnosti, predpisov in pogodb. Zlasti tehnologija postaja vedno

bolj komplicirana, zato je timsko delo nujno. Timsko delo pa mora biti na nivoju, kjer ni nekdo najpomembnejši. Najpomembnejša je odgovornost za najracionalnejšo porabo finančnih sredstev, ki so po programu na razpolago ne glede na vir.

Priznati pa moram, da je investicijski program III. faze rekonstrukcije Mesne industrije doslej najzahtevnejši. V kolektivu in izven njega so s programom zadovoljni, kar je za nas, ki smo delali na programu največje zadovoljstvo. Vidim samo, da smo se nekoliko šibko organizirali, saj smo še do včeraj bili v Perutnini brez diplomiranega strojnega inženirja.

V organizacijskem smislu je Perutnina doživela več sprememb — preobrazb. Kaj meniš o tem?

Mislim, da je nenehno prilagajanje organizacije v podjetju, ki ima tako hiter razvoj kot naše, prava nujnost. Sprotno prilagajanje je simptomatično za dobro vodenje. V Perutnini smo dobro skrbeli za to, da nam od zunaj vsiljene organizacije niso povzročale stagnacije. Sedaj prihajamo zopet na organizacijo v pojmovanju podjetja, ki naj ustvarja čim več dohodka.

Skrbeti pa bo potrebno še za kadre. Trenutno smo šibki pri tehničnih kadrih. Nova naložba v Mesni industriji bo zahtevala že danes nove profile kadrov, ki jih nimamo. Bolj moramo skrbeti za »rezervne kadre«, ki jih bomo potrebovali jutri.

Zaskrbljeni smo zaradi ekonomske situacije in prihodnosti. Kako ocenjuješ to stanje glede na svoje bogate življenjske in delovne izkušnje?

S politikom se nisem ukvarjal, trdno pa sem prepričan, da imamo v Perutnini zelo perspektivno proizvodni program, ki sloni tudi na najvišji tehnologiji v svetu, t.j. na ameriški. Tamkajšnja znanost zagotavlja, da potomci starih staršev dajejo letno za 1–2 % boljše rezultate in za 3 % nižje stroške. Mi tega v inflaciji ne vidimo, vendar v fizičnih pokazateljih konverzije hrane, prirasta in dolžine vzreje je to vidno. Z novo naložbo bodo dani pogoji za večdesetleten stabilen razvoj. Potrebno bo dosegati vrhunsko kvaliteto in stremeti, da bomo najboljši in najcenejši ne samo v Jugoslaviji, temveč tudi v Evropi. Mo-

(Nadaljevanje na 6. strani)

rebitne finančne težav nekaj prihodnjih let bodo le prehodne.

Tvoje mnenje o Ptujskem perutninarju?

V njem, ki je imel različna imena, sodelujem od prve številke. Mislim, da ga delavci radi prebirajo in da so nanj ponosni. Želel bi, da bi bilo več dopisnikov. Poleg navadnih motivov bo treba skrbeti tudi za poglobljena razmišljanja o našem življenju, doživetjih in o stroki.

Tvoje želje ob prehodu v novo leto?

Poleg običajnih človeških želja za zdravje in poslovni uspeh vsem sodelavcem bi še dodal željo, ki pa je teoretična, da bi začeli ob koncu leta 1989 s proizvodnjo v novi klavnici.

Angela BRATEC je prišla v Perutnino kot sezonska delavka že leta 1951. Še sedem let je prihajala, kadar so v firmi potrebovali sezone. Navadno je bilo to pomlad, ko so v glavnem sortirali in pakirali jajca ter jeseni, ko so klali in čistili perutnino. Seveda vse ročno.

Kako si se počutila kot sezonska delavka?

Takrat je bilo vse drugače kot danes. Sedaj te sprejmejo v službo, dobiš zaščitna sredstva, delo in nihče ti več nič ne more. Takrat, ko sem začela kot sezonska si bil srečen, če si dobil delo vsaj za kak mesec, celo 14 dni, da smo lahko kaj zaslužili. Slabih delavcev seveda drugi niso več vzeli. Če si dobil sezonsko delo večkrat zapovrstjo, je pomenilo, da si dober delavec in so s tabo v podjetju zadovoljni. Tudi rednega delovnega časa ni bilo. Kadar je bilo potrebno smo morali priti tudi ob treh zjutraj in delati pozno v noč. Zlasti sezone. Kaj takega ne bi nikomur privoščila. Če bi imeli priznane vse ure, ki smo jih delali, bi bila že v penziji.

Človek, ki je začel delati v naši veliki klavnici, si težko predstavlja, kako je bilo še pred tremi desetletji. Kamion je bil takrat še prava redkost. Perutni-

no so nam dovažali tudi še s konji. Celo v posebnih koših so nam prinašali živali na hrbitih. Imeli smo hleve, kjer smo živali krmili, klali pa sproti, kakor smo pač uspeli. Najbrž tudi, kot je zahteval trg.

Poleg kokoši smo čistili še race, in gosi. Tem smo najprej oskubili večje perje, puh pa smo ločeno skubili. To je bilo zamudno delo. So pa takrat starejše delavke opravljale ugodnejša dela, najtežja in najslabša opravila pa so ostala novincem in sezoncem.

Za stalno si prišla v Perutnino 1963. leta. Kako je bilo takrat?

No, pred tem sem se poročila in ustvarila družino. Ker ni bilo otroškega varstva nekaj let nisem hodila delat. 1963. leta pa sem se odločila da spet začnem iskati delo. Nameravala sem iti obirat hmelj, pa sem izvedela, da v Perutnini »spet jemljejo« in sem šla vprašat. Takoj sem dobila službo.

Ko sem po petih letih prišla spet delat, sem se počutila tako, kot da še ne bi bila na tem dvorišču. Nič več ni bilo skubljenja na kolenih. Bil je že montiran tekoči trak. Piščance smo dobivali organizirano iz farne in seveda neprimerno večje količine. Nekam težko sem se privajala, vendar je šlo, saj sem bila dela vajena že od doma in z veseljem sem šla delat. To je zelo pomembno. Če greš z veseljem delat ti je vse lažje, čeprav najbrž v nobeni klavnici ni ravno lahko in prijetno delati.

In kako si se počutila, ko ste začeli delati v novi klavnici na Bregu?

Bil je to lep objekt z moderno opremo za tisti čas. Vse je bilo prostorno, čisto, z lepimi garderobami, katerih prej skoraj nismo poznali. Dobili smo zaščitna sredstva. Na delo v tej klavnici smo se hitro navadili, saj smo prišli v novi objekt »stari« delavci. Od začetka je bilo delo kar lagodno, kasneje pa je zaradi razvoja firme trak vedno bolj hitel.

Sedaj niti prostor, niti oprema več ne ustreza količinam, ki jih je treba obdelati. Zato tudi kakovost blaga ni vedno taka, kot bi želeli. Ni enakovredna vložnemu trudu. Seveda z veseljem polni pričakovanj spremelamo gradnjo nove klavnice, ki bo nudila boljše delovne pogoje in omogočila izboljšati kakovost končnih proizvodov.

Te pri delu kaj posebno ježi?

Da. Najbolj me ježi, da toliko let opravljam isto delo pa ga več ne zmorem. Pa ne zato, ker sem starejša. Tudi mlajše ga ne zmorejo. Trak je že prehiter. Človek postaja živčen. Prav zato pričakujemo novo klavnico z velikimi upi.

Torej že nestrno čakaš ponovno selitev?

Jaz ne. Prihodnje leto se nameravam upokojiti, tistim, ki ostanejo pa iz srca želim, da bi se Perutnina tako razvijala kot doslej. Če se bodo še naši politiki oprijeli zdrave logike, nam tudi zadovoljstva ne bo manjkalo.

Pred četrto stoletja je začela delati v Perutnini tudi Terezija KOSTANJEVEC. Prve tri mesece je delala v sortirnici jajc, po prestani poskusni dobi pa so jo, kot dobro delavko, sprejeli v takratno klavnico perutnine za stalno.

Po dograditvi klavnice na Bregu je nadaljevala z delom najprej v pakirnici. Vsa nadaljnja leta pa dela na izločevanju jetric.

Kakšno je počutje na delovnem mestu?

Rekla bi, da je delo celo bolj psihično utrudljivo, kot sama fizična težavnost. Oprema je že zastarela in ne zmora sedanjih količin. Medsebojni odnosi so sicer sorazmerno dobri, vendar smo že preobremenjeni, kakor tudi oprema. Normalno je torej, da nestrno čakamo zgraditve nove klavnice, saj smo prepričani, da bodo delovni pogoji boljši. Gradbinci sicer hitijo, vendar veš kako je, ko nekaj nestrno pričakuješ. Zaupamo v vodstvo in strokovne službe, zato smo prepričani, da bomo ob letu delali v novih prostorih. Če se bodo še mlajši delavci spomnili, da smo starejši že dali nekaj več skozi, mislim, da bo kar prijetno.

Prepričana sem, da za tisto delo, ki ga opravimo nismo ustrezno plačani. Vem, da so za tako investicijo potrebna tudi odrekovanja, pa vendar. Časi so takšni, da je včasih težko pravilno razumeti stvari.

Na voljo so zaščitna sredstva, ki jih včasih, kot vemo, ni bilo. Tudi za zdravstveno preventivo je nekaj storjenega. Kako se to odraža na delo?

Zaščitnih sredstev je res nekaj več na voljo. Če se spomnimo 20 let nazaj, bi rekli, da je sedaj dobro. Smo pa starejši in manj prenesemo kot v mlajših letih. Zdravstvena preventiva je zelo dobrodošla, vendar ne vem, kdo in po kakšnih merilih odloča, kdo je potreben take preventive. Do sedaj je bilo poslanih na preventivno zdravljenje že večje število delavcev iz vseh TOZD in celo iz administracije, iz naše izmene pa še nobeden. Smo torej mi najbolj zdravi ali je tu najmanj zdravju škodljivih vplivov?

Te pri delu kaj posebej moti?

Pri delu ne. Zelo pa me moti plačilo pri zdravniku — participacija pravijo temu. Toliko nam vsak mesec odtegnejo za zdravstvo. Oškodovani smo pri osebnem dohodku, če smo v bolniškem staležu, potem pa še tolikšna plačila pri zdravniku in za zdravlila. Če so med nami tudi taki, ki so izkoriščali ugodnosti, naj jih pri takem početju onemogočijo, ne pa, da trpijo resnično bolani in potrebni pomoči. Marsikateri do skrajne sile ne gre k zdravniku zaradi doplačil. Mislim, da to ne more pozitivno vplivati na splošno zdravstveno stanje.

Kaj pa si želiš ob novem letu?

Mir v svetu! Da bi dogradili klavnico in s tem izboljšali delovne pogoje. Da bi bili ustrezno plačani za svoje delo in da bi ubrzali cene.

Marija VIDOČIČ je začela delati pred petindvajsetimi leti na farmi Breg, nadaljevala je v valilnici Turnišče, sedaj pa je valilka v valilnici starih piščancev v Markovcih.

Marica, kako se spominjaš začetkov svojega dela v Perutnini?

Začela sem na takrat novi Farmi Breg. Le dva meseca sem delala kot krmilka, takrat pa sem morala v valilnico, čeravno tega nisem želela. Nekega dne, ravno sem v Studenčnici prala mreže, me je poklical takratni upravnik farme tovariš Slavko Brglez v pisarno. Bila sem vsa prestrašena, pomislila sem, da sem odpuščena, ker nisem želela takrat iti delat v valilnico. Takrat so za stalno ostali samo dobri delavci, drugi pa »so šli«. Vse kar ti je bilo rečeno, si moral po najboljših močeh narediti. Zato tudi moj strah, ker sem se obotavljala iti v valilnico.

Pa ni bilo tako hudo. Upravnik mi je povedal, da so bile sodelavke v valilnici zadovoljne z mojim delom, zato so izrazile željo, da bi prišla tja delat. Naročil mi je naj grem delat v valilnico in da bom tam ostala kot stalna delavka. Tako je tudi bilo. Iz stare sem šla v novo, nato na Turnišče in končno v Markovce.

Najprej smo imeli valilnico tam, kjer je kasneje bila tehtnica, pa faktorni oddelek, sedaj je

tam pralnica perila. Tam ni bilo prijetno delati. Aparati so bili lešeni in slabe kakovosti. Hitro za tem, ko sem prišla je bila dograjena nova valilnica tam, kjer je sedaj jedilnica in uprava farne Breg. Tudi tam smo imeli še lešene Požarevske valilnike.

Razvoj je šel naprej in zgrajena je bila velika, za tisti čas moderna valilnica na Turniščah. Tu so bili moderni francoski valilniki Bekoto. Delati je bilo dosti lepše, bilo pa je več dela in tudi znanja je bilo treba več.

Razvoj se je nadaljeval. Nastala je potreba po reprodukcijskem centru. V sklopu tega je bila zgrajena valilnica za starše in tako sem se končno znašla v tej. Tukaj je malce boljše. Ni več treba ves dan stati ob tekočem traku za pobiranje piščancev, tudi dežurstev tu ni, je pa velika odgovornost. Poleg tega se je nujno sleherni dan ob vstopu v valilnico tuširati, kar na zdravje nikakor ne vpliva pozitivno, saj se lahko hitro prehladiš.

Na referendumu, s katerim smo se izrekli za reorganizacijo v enovito delovno organizacijo, ste glasovali v reprocentru vsi. In vsi ZA. Kako ti razmišljaš o reorganizaciji?

Ko sem pred četrto stoletja začela delati, je bilo na Farmi Breg prvih 12 objektov, kaj pa je sedaj, koliko objektov. Poleg množice objektov na farmah je zgrajenih prek 300 objektov pri kooperantih. Zgrajena je bila tovarna krmil, perutninska klavnica, ki je bila že večkrat modernizirana, sedaj izvajamo največjo investicijo vseh časov v Perutnini. Še veliko je bilo zgrajenega. In če smo se doslej hitro razvijali, ker smo zaupali vodstvu in strokovnim službam, da nam ponujajo dobre in preiščljene predloge, zakaj bi jim sedaj ne zaupali. Če govorim o naši valilnici, moram reči, da imamo nekaj pomislekov. Če bomo mi valili starše, vhljevali pa jih kot brojlerje, ker komerciala razpoložljivih količin ne uspe prodati, potem bo naše delo razvrednoteno. Tega nikakor ne bi želeli, saj bomo v prihodnje še bolj odvisni od rezultatov svojega dela. Pri prodaji bo torej treba več načrtnosti in skrbi.

Če bo prodaja uspešna, bo vse dobro?

Vse, kar je najpomembnejše. V tem primeru bomo uspešni, saj smo vajeni dobro delati. Vseeno pa nekatere stvari motijo. Recimo to, da moramo od nedeljskega in prazničnega dela plačevati vse datjave, v pokojnino pa se nam to ne računa v popreček OD. To ni prav, še toliko bolj, ker ob teh dneh nobeden ne želi delati.

Potrebni bi bili sistematični zdravniški pregledi. Nekaj se je sicer premaknilo, vendar so prav starejše delavce nekako preskočili. Najbrž bi prav ti najbolj bili potrebni temeljitega pregleda. Najbrž bi tudi sicer bilo prav, če bi se kdo spomnil, da se starejši delavci drugače počutijo kot mladi. Imamo še vedno preventivno zdravljenje, vendar ne

vem, kdo o tem odloča in na osnovi kakšnih kriterijev.

In želje ob novem letu?

Vsem želim sreče, zdravja. Politiki, ki so odgovorni za sedanje stanje naj se umaknejo sposobnim, da nas ti »izvlečejo« iz krize. Pa, da bi nova klavnica ob letu obratovala.

Anica MOHORIČ bo kmalu dopolnila tretje desetletje dela v Ptujski tiskarni. Takole se spominja.

V Ptujski tiskarni sem se zaposlila leta 1959 kot vlagalka v strojnici. Delo vlagalke je bilo takrat zelo naporno. Imeli smo stare stroje, zato je bilo treba vsak list papirja za tisk vložiti v stroj ročno. Ves dan je bilo treba hiteti.

Po enem letu dela ob tiskarskem stroju so me premestili v računovodstvo, kjer sem v času uvajanja opravljal razna manj zahtevna dela. Mislim, da sem se kar hitro privadila, saj sem kmalu »presedlala« na delovno mesto materialne knjigovodkinje. To delo še vedno opravljam.

In kako primerjaš proizvodno delo s sedanjim?

Vsekakor je bilo proizvodno delo fizično težje, še zlasti takrat, ko smo morali ročno vlagati. Sedaj papir samo naložiš, nato pa le nadziraš delo stroja. Istočasno, ko se tehnika razvija in olajšuje delo pa si na drugi strani pri nas nenehno izmišljajo nove in nove predpise, s temi pa delo otežujejo.

Spoznala sem, da se moraš za uspešno delo dodatno izobraževati. Vpisala sem se v ekonomsko srednjo šolo, ki sem jo ob delu leta 1982 tudi uspešno končala. Prej tem mi je bila v veliko oporo takratna računovodkinja Koterjeva, ki me je nenehno spodbujala.

Kakšna so tvoja razmišljanja o nadaljnjem razvoju?

Če se spomnim prostorov in opreme takrat, ko sem začela delati in počasnost modernizacije, dokler se nismo združili

s Perutnino lahko rečem, da tega kar imamo, nismo pričakovali. Malj kolektiv smo, zato z našo akumulacijo težko kupimo že novi stroj, o novi tiskarni pa niti misliti ne bi upali. Res je, da nam Perutnina ni podarila denarja za investicijo, res pa je tudi, da nam je investicija ugodno kreditirala.

Nova tiskarna nam vsaj omogoča tehnološki razvoj, v stari to ne bi bilo možno. Nekaj sodobnejše opreme smo že uspeli nabaviti, recimo tiskarske stroje za ofset tisk, opremo za reprofotografijo in še kaj.

Prepričana sem, da smo s svojim delom opravičili zaupanje celotnega kolektiva Perutnine, saj nismo postali breme matični firmi, čeravno so za tiskarstvo izredno slabji časi. Upam, da bo v enoviti Perutnini pod skupno streho razvoj še hitrejši.

So to novoletne želje?

Naključje, da je moj prispevek v novoletni številki Perutninarja mi je omogočilo, da zaželim vsem delovnim tovarišem mnogo delovnih uspehov, hiter nadaljnji razvoj v enoviti Perutnini, vsem pa obilo osebne sreče v letu 1989.

Anica HAMERŠAK je pred petindvajsetimi leti dobila delo v Ptujski tiskarni. V knjigovoznici je delala polnih deset let, od leta 1973 dalje pa dela v stavnicu.

Kakšno je bilo takrat delo v knjigovoznici?

Takrat smo v glavnem izdelovali kartonske škatle za srajce in žensko perilo, ki sta jih največ naročali tovarna perila »Nada Dimić« iz Zagreba in ptujka Delta. Precej je bilo tudi zibanja etiket. Leta 1973 sta naši največji odjemalki kartonske embalaže začeli uporabljati drugi način pakiranja, zato smo bile v knjigovoznici skoraj brez dela. Takrat so nam ponudili, da bodo nekaterim omogočili priučitev za delo v Delti, tri bi najšle delat v stavnico, nekaj pa bi jih ostalo v knjigovoznici.

Ponujeno mi je bilo, da grem v stavnico. Tega me je bilo rahlo strah, vendar me je ohrabil pokojni tovariš Veber, ki

je bil takrat tehnični vodja. Tri smo šle delat v stavnico, ostalim pa se ni bilo treba prekvalificirati, ker se je našlo drugo delo. Tudi tovarniška glasila so takrat postala nekakšna moda in so dala knjigovoznici precej dela.

Je bilo na novem delovnem mestu kaj težav?

Prehod je bil hud. V stavnici se je bilo treba naučiti marsičesa novega. Spoznati je bilo treba in se naučiti razločevati obilico črkovnega materiala pa tudi drugega materiala, ki ga uporabljajo za ročni stavek. Ko je bila neka forma stiskana, je bilo treba najprej vrstične odlitke strojnega stavka izločiti za ponovno pretopitev. Ves črkovni material je bilo treba razvrstiti po obliki pisave, po velikosti in po debelini linije (svetle, polkrepke, krepke). Seveda je bilo treba vsako črko pravilno razporediti v ustrezni predalček, teh pa je veliko, saj mislim, da je prek sto znakov različnih pisav in velikosti. Tudi ves drugi material je bilo treba razporediti po velikosti in vrstah.

Precej časa sem potrebovala da sem se v celoti znašla v tej obilici kovinskih znakov. Sedaj, ko sem navajena na delo, ko že na prvi pogled vem, v kateri predalček spada nek znak, mi je to delo prav zanimivo. V knjigovoznici je bolj enolično.

Z visokim odstotkom ste glasovali za reorganizacijo podjetja. Kaj misliš o tem?

Vsi pričakujemo, da bomo združeni močnejši. Mogoče bo nova organizacija komerciala kaj pripomogla, da bomo imeli več dela. Sedaj nas jezi, da ga imamo le redko dovolj, čeravno smo pripravljeni delati. Ko bo perutninska klavnica zgrajena, bo mogoče tudi kak dinar za nas, za opremo, ki bi nam omogočila kakovostnejše izdelke. Tudi mi bi si radi prislužili kakšno stimulacijo.

Si članica IO sindikata. Kako ocenjuješ skrb za delavce?

Delovni pogoji so v novi tiskarni neprimerno boljši, kot so bil v prejšnji. Nekaj se je storilo za preventivno zdravljenje, nisem pa prepričana da izbira upravičencev povsem ustreza. Morebiti bi morali imeti težki delovni pogoji več vpliva na odločitve. Z organizacijo raznih akcijskih nakupov smo poskušali članom kolektiva omogočiti cenejšo nabavo potrebščin, kjer se je seveda to dalo.

In želje ob novem letu?

Vsem zdravja in mir v svetu. Da bi se naši politiki končno naučili pametno vladati, če so za to postavljeni.

Poleg delavcev, ki smo jih doslej predstavili, so dopolnili petindvajset ali celo več let neprekinjenega dela v Perutnini še:

TUMPEJ Slavko, TK
TURNŠEK Ivan, TK
KAC Franc, PF
FERLEŽ Terezija, PF
MATJAŠIČ Ivanka, PF
VERTIČ Otilija, PF
FEGUŠ Marija, PF
GREGOREC Ivanka, PF
KRAJNC Erna, PF
TOPLAK Jožica, PF
HENTAK Marija, TOK
KODERMAN Angela, MI
CAFUTA Janez, MI
FEGUŠ Marija, MI
ČERNIVEC Marija, MI
ROJIČ Marija, MI

POPOŠEK Anica, MI
KRAMBERGER Vinko, MI
MARIN Elza, MI
PETEK Alojz, TS
KIRBIŠ Angela, TS
ZAJŠEK Terezija, COM
GALUN Terezija, COM
ČEH Marija, PT
MATJAŠIČ Otmar, PT
OSTERC Marija, PT
VALENT Ljudmila, PT
MIHAČINOVIČ Hilda, PT
MARKOVIČ Kristina, PT
MOHORKO Erika, PT
ZELENKO Frančka, DSSS
LUŽEVIČ Antonija, DSSS
ILOVŠEK Jože, DSSS
GOJKOVIČ Marija, DSSS
Vsem iskreno čestitamo!

Uredništvo

Seminar za vodstvene delavce

V dneih od 5. do 7. decembra smo organizirali v poslovnem centru seminar s temo »Osnove informatike za vodstvene delavce.« Vprašanje je, zakaj smo se tega načina izobraževanja lotili?

V delovni organizaciji je zaslediti, da je strategija razvoja delovne organizacije poznana. Za doseg te strategije pa bo potrebno imeti izgrajene strategije sistemov, ki bodo prispevali k uresničevanju le-te. Seveda je eden od odločilnih sistemov informacijski sistem, ki se dotika vseh ostalih sistemov.

V tematiki seminarja je bil podan pregled razvoja informacijskih sistemov, ki je sledeč:

1. nivo — uvajanje in začetek uporabe računalnika povzroči predvsem znižanje administrativnih stroškov, večjo ažurnost in kvaliteto knjigovodstva,

2. nivo — znižanje stroškov proizvodnje in prodaje,

3. nivo — pomeni cilj izgradnje IS, ki naj zagotovi povečanje

produktivnosti, ekonomičnosti, oziroma rentabilnosti.

Sodelujoči na seminarju smo poskušali opredeliti razvoj informacijskega sistema v naši delovni organizaciji. Ugotovili smo, da se nahajamo šele med 1. in 2. nivojem. Tako se nam kaže pot naprej, kajti preiti določene nivoje je nemogoče. Potrebno je imeti kontinuiteto podatkov preko nivojev, zato je nujno zbiranje podatkov na prvem in drugem nivoju. Šele ko imamo to, lahko pristopimo k višjim nivojem in k izgradnji kompleksnejšega informacijskega sistema. Pri izgradnji tega je potrebno integrirati vsa znanja, ki v delovni organizaciji obstajajo, zato je napak misliti, da to lahko naredi posameznik ali manjša skupina.

Mislím, da je k razumevanju tega prispeval seminar in da priznanje za delo tov. mag. Nevenki Gorenšek, ki je seminar vodila, ni bilo zaman. F. V.

Polnjenje klobas

Poročilo o letovanju v sezoni 1988

Letos se je za letovanje prijavilo 554 delavcev, od tega 12 upokoencev in 6 kooperantov.

Zraven obstoječih počitniških kapacitet, smo v letošnjem letu najeli še en apartma v Novigradu in tako nadomestili dotrajano kamp prikolico, ki smo jo umaknili iz uporabe. V kratkem bo potrebno opisati še kakih 5 kamp prikolic.

Interes delavcev za letovanje je iz leta v leto večji, na drugi strani pa imamo premalo počitniških kapacitet oz. se njihovo število glede na omejena sredstva za te namene ne veča sorazmerno z večjimi potrebami.

Ob razpoložljivih kapacitetah in ob upoštevanju želja in možnosti je letovalo 345 delavcev ali 62 % od prijavljenih, 209 pa je ostalo nerazporejenih. V celi sezoni, t. j. od 19. 6.—7. 9., je ostalo prostih 39 mest.

Nezasedena oz. prosta mesta so ostala predvsem v prvem in zadnjem terminu ter v štirih primerih med sezono, ko so razporejeni letovanje zadnji trenutek odpovedali, na njihovo mesto pa ni bilo mogoče razporediti drugih. Vendar tudi v primeru, ko bi bila cela sezona polno zasedena, ne bi imelo možnosti letovati 170 prijavljenih delavcev.

Enako je stanje glede zimskih kapacitet, saj jih glede na število prijavljenih lahko razporedimo le okrog 50 %, če zraven lastnega apartmaja na Rogli upoštevamo še najete sobe pri Treh Kraljih.

Iz leta v leto sledimo negodovanju o premajhnem številu počitniških kapacitet ter o slabem vzdrževanju počitniških enot in inventarja v le-teh. Trudimo se, da se do-

ločene pripombe in predlogi upoštevajo. Služba, ki skrbi za vzdrževanje počitniških enot, v okviru možnosti nadomesti oz. popravi, kar se popravi da. Ne trdimo, da je stanje vsako leto brezhibno, saj je večje vzdrževanje povezano tudi z večjimi stroški, znane pa so tudi težave glede nabave raznih dotrajanih delov, Seveda se vseh pripomb in predlogov posameznikov, npr. glede nabave televizorja, radia, kolesa, mize, in klopi iz drevesnih debel ter glede zasaditve vinske trte in rož, ne da upoštevati, saj se s poravnavo omenjenih stroškov za vzdrževanje in plačevanje najemnin opravi najnujnejše. Ti stroški pa bi bili lahko občutno manjši, če bi se posamezniki zavedali, da so počitniške kapacitete naša skupna last in bi imeli drugačen odnos do družbene lastnine oz. bi jo bolj čuvali. To sklepamo po poškodovanem inventarju in po tem, da veliko število letujočih sploh ne primerja inventarja, kljub danim napotkom, da morajo ob prihodu oz. odhodu z letovanja primerjati inventar, ga primerno vzdrževati, morebitno nastalo škodo pa sami kriti.

Glede na vedno večji interes za letovanje, bo treba v bodoče še bolj opredeliti kriterije za določanje prednosti pri letovanju, saj je jasno, da vsem interesentom za letovanje ni mogoče vsako leto ugoditi.

Menimo, da je v interesu vseh delavcev, da se omogoči letovanje tistemu, ki ima med drugimi pogoji tudi primeren odnos do naše skupne lastnine, nenazadnje pa tudi do pravil obnašanja, ki jih določa poslovnik o letovanju.

M. R.

KOOPERANTI, naj vas molk ne preseneti

Če ste imeli težave s krmili ali pa potrebovali veterinarsko intervencijo izven delovnega časa, ste klicali na Tovarno krmil distributerja krmil na telefonsko številko 772-653 ali Tovarno krmil na številko 772-611. Če pa ste potrebovali intervencijo servisne službe, ste zavrteli 772-711. Na te številke boste dobili odziv le še do 31. 12. 1988. Od 1. 1. 1989 velja za vse navedene nova številka 776-511. Na to številko dobite tudi Ptujsko tiskarno.

ZAHVALA

Ob boleči izgubi dragega očeta ŠTEFANA PUKŠIČA, se iskreno zahvaljujem sodelavcem sindikalne organizacije Tovarne krmil za darovano cvetje, denarno pomoč, izrečena sožalja in spremstvo na njegovi zadnji poti.

Upokojenci smo hodili tudi v hribe

V Ptujskem perutninarju smo upokojenci vse letošnje leto objavljali programe o raznih naših akcijah ter podrobneje poročali o izvedenih izletih in družabnih srečanjih, ki jih je bilo kar lepo število.

Ker pa še nihče ni nič pisal o opravljenih pohodih v planine, sem se odločila, da tudi o tem nekaj napišem.

Kar se mene tiče, me najbolj privlači izleti v naše prelepe slovenske planine. Planinariti sem začela resneje šele leta 1981. Od takrat sem opravila mnogo gorskih tur, na katerih sem si pridobila veliko izkušenj o raznovrstnih stvarih, ki so zelo pomembne za varno hojo v gore, kakor tudi o gorah samih. Človek, ki živi v mestu v betonskih blokih se niti ne zaveda, da premalo skrbi za svoje boljše počutje in sprostitve, kar mu je v teh burnih časih zelo potrebno. Zame osebno je vsak izlet v hribe ali gore nekaj posebnega, neko novo doživetje. Zdi se mi, da mi koristnejša opravila od sprehoda po svežem in čistem zraku skozi zelene gozdove, ko te vse kar omamlja in navdaja s prijetnimi občutki.

Z ustanovitvijo Kluba upokojencev Perutnina so se tudi za njegove člane odprte mož-

nosti, da se lahko aktivno ukvarjajo s planinarjenjem. Tako smo v prvem letu delovanja Kluba izvedli že štiri pohode v planine. O teh bom v naslednjih vrsticah tudi nekaj napisala.

Prvi pohod smo za začetek opravili po zelenem Pohorju, med Bellevuejem in Arehom. Iz Ptuja do Maribora smo se popeljali z vlakom, od tam do hotela Habakuk z avtobusom, do hotela Bellevue s pohorsko vzpenjačo, nato pa po peš poti, ki je lepo označena in dobro speljana skozi smrekove in bukove gozdove vse do Areha. Med dobro potjo smo se povzpeli na stolp nad Bolfenkem, od koder smo imeli edinstven razgled po širni in prelepi Dravski dolini in v daljine kraje panonske nižine vse do Blatnega jezera v Madžarski. Lepo sončno vreme in vedro nebo sta nam vse skupaj še posebej olajšala. Po treh urah zmerne hoje smo prispeli do Šport hotela Areh, ki ponosno stoji sredi smrekovih pohorskih gozdov na nadmorski višini 1250 metrov. Ko smo se v hotelu malo odahnil in okrepčali predvsem iz »nahrbtnika«, smo si ogledali okolico hotela z vlečnicami, progami za smučarske teke, sankališče, znamenito cer-

Z enega izmed izletov. Foto: Štefan Bolkovič

kev svetega Areha in staro planinsko kočjo. Nato smo se hladili v senci mogočnih smrekovih vej, skozi katere je nenehno pihljal nežen in rahel veter ter nas navdajal z neizmerno blaženostjo. Čas je hitro bežal. Treba je bilo stopiti v avtobus, ki nas je popeljal do Maribora, od tam pa vlak do Ptuja.

Naslednji naš pohod smo opravili na Donačko goro, visoko 883 metrov. To je bila že zahtevnejša tura, saj se je začela v Stopercih in se je nadaljevala prav na sam vrh koničaste Donačke gore in spet nazaj do Stoperc. Dokaj strma toda vidno markirana pot nas je vodila skozi čudovite bukove gozdove, polne malin

in mnogoštevilnih gorskih cvetic.

Na njenem strnem severnem pobočju leži celo pragozd, ki je zaščiten. V njem domujejo mogočne debele bukve. V zaščitenem pasu pa je tudi prepovedano nabirati gobe in gozdne sadeže ter trgati cvetice. Ko smo v Stopercih čakali na avtobus, ki nas je popeljal do Ptuja, smo imeli še toliko časa, da smo se oglasili na domačiji naše aktivne planinke Danice Marčič, kjer smo bili pristrčno sprejeti in postreženi.

Naslednji pohod smo izvedli na Šmohor, ki je visok 784 metrov. Do Laškega smo se pripeljali z vlakom, od tam

(Nadaljevanje na 10. strani)

Tudi brez velikega denarja se da

Večkrat se je kdo ozrl na našo »abesinijo«, objekt v katerem je sedaj skladišče prodajalne na Trgu svobode. Objekt je bil vse prej kot prijeten za pogled. Poslovodja Jani Gajser si je sicer precej prizadeval, da bi objekt obnovili, vendar spričo drugih nujnih potreb ni bilo za to denarja.

Takrat, ko so ob objektu uredili še parkirišče, je še bolj kazil okolico. Pa so pogruntali, da bodo sami uredili objekt. Od Transservisa so dobili dovolj odpadnega olja za barvanje in istočasno zaščito lesa, apno za zidove so kupili, pa so začeli. V času ko je bilo nekaj manj prometa pa je Naca začel barvati, ko pa je bilo kaj časa mu je priskočil na pomoč še Stanko Markež, ki dela v skladišču divjadi.

Ker sta delala takrat, ko ni bilo rednega dela, sta pač porabila precej časa vendar, objekt je dobil povsem drugi — bolj prijeten izgled in nobenega denarja ni bilo treba šteti. Mar se ne bi dalo kaj podobnega storiti še kje? Razmislite, morebiti pa le.

Urednik

Od kar se je na televiziji pojavila naša reklama, mnogi sprašujejo, če »nastopa« živi petelin, če ga je res mogoče naučiti voziti, ko pa kura velja za neumno žival. Sprašujejo, zakaj reklama ni pogostejša, mnogi pa jo enostavno hvalijo, celo v pismih.

No, petelin je živi z naše farme, kako se je naučil voziti je »dreser« povedal novinarju Večera, Jožetu Slodnjaku zato njun razgovor objavljamo. Reklama ni pogostejša zato, ker je precej draga, bo pa se še pojavljala.

Eno od prejetih pismem v celoti objavljamo.

(Nadaljevanje z 9. strani)

pa peš mimo zdravilišča, ki ima radiaktivno vodo, s katero zdravijo revmatske bolezni ter bolezni srca in ožilja. Nato nas je pot vodila naprej skozi manjše zaselke in skozi obširne smrekove gozdove, porasle z visoko praprotnjo in travo. Med potjo smo se srečevali, pozdravljali in pogovarjali s precejšnjim številom planincev, ki so hiteli gor ali pa se vračali. Ko smo prispeli na vrh Šmohorja, se nismo mogli dovolj načuditi prelepim krajem, ki smo jih videli z vrha. Slišali smo tudi, da se na vrhu pase zelo številna kolonija muflonov, a nismo imeli te sreče, da bi se nam prikazala.

Meni osebno pa je najbolj ugajal dvodnevni izlet na Blegoš, visok 1563 metrov. Verjetno mi je bil najbolj všeč zaradi tega, ker je bil od drugih dosti bolj izživljen. Do Škofje Loke smo se pripeljali z vlakom, od tam pa po zahajnejši strmi poti do vrha skozi bukove in smrekove gozdove. S Pleše Blegoša je bil enkratni razgled na primorsko stran ter na Julijce in Karavanke. Trate z gorsko florol, zlasti z encijanom in murkami smo pustili rasti, naj krasijo neokrnjeno naravo. V dobro oskrbovani Koči škofje-loškega odreda smo prenočili, pred spanjem pa si pravili »vice« in se veselo zabavali.

Drugi dan pred odhodom z Blegoša smo si še ogledali okolico doma in vrh, na katerem smo naleteli na štiri bunkerje iz 2. svetovne vojne, ko so tod potekali hudi boji med nemškimi in partizanskimi enotami.

To bi bilo le nekaj utrinkov iz naših aktivnosti v planinski sekciji, katero je uspešno vodil naš znani in priznani gorski vodnik Franček KODELA.

Z množično udeležbo na naših planinskih pohodih pa se ne moremo pohvaliti. Mogoče večina članov naporov ne zmore več. Vseeno pa mislim, da vsi pa ne nismo tako »zanič«, da ne bi mogli hoditi v hribe. Zato pozivam vse naše korajžne upokojevce, da se nam v bodoče pridružijo na pohodih. Verjemite, da vam ne bo žal, saj vas bo hoja v gore poživela in pomladila in tudi bolje se boste počutili.

Do takrat pa prisrčen planinski pozdrav!

Agnes NESTOROV

SPOŠTOVANI!

Moji vnuki in sosedje so me prosili, da vam pišem.

Čestitam vam na vaši izredno uspeli reklami, ki je dvignila celo Slovenijo na noge. To je najbolj nenavadna in najbolj posrečena reklama kar smo jih kdaj videli. Genialni zamisli, vašemu kolektivu in televiziji, ki je to posnela samo čestitamo. Vaše piščance bomo še naprej radi kupovali.

Moramo pa vas okarati in zato vam tudi pišemo. Vi ste krivi, da moji vnuki nočejo iti zvečer spat in nas gnjavijo kdaj bo petelin na televiziji. Sosedje in v tovarni se isto menijo, da vsi zvečer čakajo samo na petelina pa ga sedaj spet ni.

Torej bodite vsaj toliko dobri pa neke objavite kdaj bo na sporedu, ker je naša soba polna gledalcev, pa razočarani gredo spat. Ne razumemo

zakaj ga ne kažete več.

Povemo vam, da se toliko niso menili o Janši kot sedaj o tem petelinu. Boljše reklame še svet ni imel. Prosimo vas, pokažite še tega petelina večkrat, da bomo imeli mir pred deco.

Hvala in oprostite, če smo malo jezni.

Pozdrav!

Družina Kolarič iz Maribora in sosedje. Original pisma hranijo v komerciali.

Kako se je filmsko izšolal Perutninin petelin Koko

Perutninin Koko na tv zaslonih

Tinček Ivanuša je porabil za 24-sekundni videofilm več kot 750 ur dela

Gledalci ljubljanske in nekaterih drugih jugoslovanskih televizij se bodo v prihodnje na malih zaslonih v ekonomsko-propagandnem programu več-

Tinček Ivanuša s Kokom na ramenu

krat srečali z reklamnim spotom ptujske Perutnine. Na videofilmu je posnet petelin Koko, kako z vozičkom prevaža piščance. Peljejo se z letalom in s padalom pristanejo na več koncih sveta. Svojo življenjsko pot sklenejo na krožniku...

Takšna je kratka, 24 sekund dolga filmska zgodba, ki je v celoti, od zamisli do snemanja in montaže, delo znanega ptujskega televizijskega mehanika Tinčka Ivanuše, čedalje bolj uveljavljenega tudi kot filmskega ustvarjalca. Kako si je Tinček zamislil ta film in naučil peteline voziti voziček, to je smešno-resna in zanimiva zgodba:

»O živalih, v glavnem divjih, sem posnel že več filmov. Z zamislijo o reklamnem petelinu videospotu za Perutnino sem se letos spomladi oglašil pri Alojzu Gojčiču, predsedniku KPO Perutnine. Sprejel je mojo zamisel in rekel — Tinček snemaj, bomo videli, kaj

bo nastalo! Nekaterim drugim se je zdelo moja zamisel smešna, da ne rečem nora...

In začelo se je naporno delo. S farme na Selah sem dobil postavnega belega petelina. Imenoval sem ga Koko. Mesec dni je potekel, preden sva vzpostavila prijateljski stik. Ure in ure, dneve in dneve sem bil ob njem, ga božal in se pogovarjal z njim. Celó Večer sem mu bral na glas, tako da je dobobra spoznal moj glas. Govoril sem mu, da je najlepši petelin na svetu. Obljubil sem mu, da ga bom peljal na romanje na Ptujsko Goro, če se bo naučil peljati voziček. Tudi torto sem mu obljubil. Mislim celo, da me je razumel, saj je ves zadovoljen kikirikal na mojem ramenu ali celo na glavi. Vsako jutro ob 3.30 je zakikirikal budnico.

— Pa je vse to kaj pomagalo?

»Seveda je pomagalo. Potem ko skoraj po mesec dni dresure ni stopil niti centimeter z vozičkom naprej, temveč samo nazaj; sedemkrat mi je zlomil voziček in osemkrat jarem. Šele po več kot 500 urah je razumel ukaz Koko, pojdi, Koko, stoj! Ko je shodil in zvozil, sem ga poljubil. Zdi se mi, da so celo piščančki v vozičku veselo začikali.

— Kako pa je bilo s snemanjem piščancev padalcev in letala na letališču na Brniku?

»Tudi to je zgodba zase. Več kot 500-krat sem posnel piščance padalce, da je uspelo vsaj nekaj posnetkov. Na letališču na Brniku sem bil osemkrat. Enkrat je bilo slabo vreme, drugič ni bilo pravega letala, tretjič je bila moja snemalna napaka, četrtič se je spet zgodilo kaj nepredvidenega, in potem se je spet začelo vse znova. Toda vztrajal sem. Po več kot 750 urah dela za reklamni spot sem si oddahnil, ko je bilo pred menoj zmontiranih vsega skupaj komaj 24 sekund filma. Za takšno dolžino smo se namreč dogovorili. Zavedam se, da je bilo to noro delo, vendar sem v njem užival. Zavedam se tudi, da mi tega dela ne more nihče v celoti poplačati.

— Kaj bi še rekli ob koncu?

»Ob petelinu Koku, ki se je naučil voziti in nositi svoj naraščaj, oporekam tistemu znanemu reku: »Nor si kot kura...! To je namreč žaljivka za mojega petelina, ki se je naučil skoraj vse razen jugoslovanske politike in ekonomike. Dokazal sem, da petelini in kokoši ptujske Perutnine niso samo okusni, temveč tudi pametni,« končuje svojo pripoved Tinček Ivanuša in že snuje nove filmske zamisli.

Posnetka in besedilo: Jože Slodnjak

Tinček in Koko med snemanjem filma s piščanci na vozičku

Načrt dela Kluba upokojencev Perutnine za leto 1989

sprejet na 2. občnem zboru Kluba 26. 12. 1988.

1. Novoizvoljeni organi Kluba se bodo sestali v mesecu januarju 1989 na prvih sejah ter se konstituirali.

2. Izvršni odbor bo na svoji 1. seji imenoval:

- namestnika predsednika
- tajnika
- blagajnika
- vodjo sekcije za šport in rekreacijo
- vodjo sekcije za organizacijo izletov in srečanj
- vodjo sekcije za zdravstveno in socialno problematiko
- vodjo sekcije za razvedrilne programe
- vodjo sekcije za ugodne nakupe

3. Nadzorni odbor in disciplinsko sodišče bosta iz vrste svojih članov izbrala predsednika.

4. Klub upokojencev Perutnine bo v letu 1989 organiziral:

- Dva enodnevna izleta z avtobusom. Prvega na Dan mladosti v Celje ter preko Koroške domov, drugega pa 21. septembra v Prekmurje.

— Tri družabna srečanja. Kje bodo ta srečanja, bo odvisno od naših predlogov, predvsem pa od tistih, ki nas bodo povabili.

— Tri pohode v planine.

— Na naših srečanjih ter ob drugih prilikah bomo organizirali razna športna tekmovanja, zlasti v streljanju, pikado, igranju šaha, kolesarjenju ter tekmovanju v raznih spretnostih in znanju.

— Organizirali bomo skupine za nabiranje gob in zdravlilnih zelišč.

5. Obiskali bomo bolne in onemogle upokojence, ki bodo dalje časa na zdravljenju v bolnici, v domovih ali na domu.

— Najbolj socialno ogroženim upokojencem bomo v okviru naših možnosti nudili gmotno in drugo pomoč.

— Ob življenjskih in drugih jubilejih bomo jubilarom pismo- no čestitali.

6. Ob srečanjih in drugih prilikah bomo za udeležence organizirali pester in zanimive razvedrilne programe, v katerih bo lahko sodelovalo čim večje število udeležencev. V programe bomo vključili razne igre, petje, kvize, deklamacije ter se seznanjali s krajevnimi, zgodovinskimi, kulturnimi in turističnimi znamenitostmi.

7. Za člane Kluba bomo organizirali razne ugodne nakupe življenjskih in drugih potrebščin, zlasti še ugodne nakupe ozimnice.

8. Organizirali bomo ogled muzejev in raznih zgodovinskih znamenitosti.

— Članom Kluba bomo omogočili udeležbo na gledaliških in drugih predstavah.

9. Organizirali bomo razna strokovna predavanja in predavanja raznega slikovnega materiala.

10. Vsakega 1. in 15. v mesecu (oziroma na prvi delovni dan) bomo imeli v času od 10. do 12. ure uradne ure v poslovnem centru, IV. nadstropje. Med uradnimi urami bodo lahko člani dobivali vse potrebne informacije o delu in akcijah Kluba. Prav tako bodo lahko v tem času plačali članarino. Članarina za leto 1989 znaša 1% od enomesečne pokojnine, zaokrožene navzdol.

11. Udeležili se bomo prireditve ob 18. Dnevu perutninarjev ter 3. občnega zbora Kluba, oziroma prireditve ob zaključku leta 1989.

Člani novo izvoljenega izvršnega odbora so:

Drago ČATER (predsednik)
Štefan BOLKOVIČ
Marija ČERNE
Stanko JAUŠOVEC
Franc KAC
Franc KODELA
Slava KORENJAK
Stanko MARKEŽ
Marija ŠTRAUS

14. delavske športne igre

Športniki Koke, Podravke in Perutnine so se že štirinajstič pomerili, kdo je boljši. Naši so bili včasih najboljši, ko so se začeli s tem postavljati so bili slabši, ko pa so se začeli iti nekih selekcij in stremjenja po profesionalizaciji delavskega športa pa smo najslabši. Z dokajšnjo razliko v točkah smo bili najslabši tudi letos v Podravki. Res je, da so se Koprivničani nekoliko pozno spomnili na organizacijo srečanja, toda tudi Varaždinčani, ki so bili ponavadi najslabši, dokler tega mesta ni prevzela Perutnina, niso nič prej vedeli za srečanje. Boljši niti nismo mogli biti. Nekateri vodji ali »selektorji« so prišli na tekmovanje z nepopolnimi ekipami, vseskozi nepremagljive ekipe za pikado iz Pe-

rutninskih farm sploh ni bilo, kljub prizadevanjem predsednika komisije za šport. Pa se človek vpraša, če je tako sploh smiselno še kam hoditi. Je mar naša mladina res tako nezainteresirana za športne aktivnosti, ali je ne vemo pritegniti? Morebiti pa mladi niti niso zaželeni?

No tudi prvi smo bili. V šahu, ženske v namiznem tenisu in nekateri v praznjenju steklene embalaže. Sicer bi tudi ta »disciplina« ne bila nič napačnega, ko bi se ne začela pri nekaterih že pred pravim tekmovanjem in ko bi se vedno ne našel kateri, ki bi skrbel za »sloves« Perutnine.

Prihodnje leto je gostiteljica srečanja Perutnina. Upajmo, da se bomo boljše pripravili.

L. C.

HUMOR — HUMOR — HUMOR — HUMOR

RESNA NAMERA

Hčerka je pripeljala svojega fanta domov. Njena mama ga premeri od nog do glave in nezaupljivo vpraša:

»Ali boste zares ljubili mojo hčerko?»

Mladenič sramežljivo odgovori:

»Bom, samo bom počakal, da odidete k sosedi na klepet...«

NIČ ČUDNEGA

Računovodstvo nekega podjetja piše drugemu: »Čudimo se, da še po enem mesecu, kar smo vam izstavili račun, nismo prejeli nakazila.«

»Nič se ne čudite,« odgovori drugo podjetje. »Saj še nismo nakazali.«

NE KLIČITE OTROK

Na postajo je pripeljal vlak. Iz vagona je potnik poklical nekega dečka:

Fantek, na deset jurjev. Pohiti in mi kupi sendvič — enega pa lahko kupiš zase!

Vlak se je že premikal, ko je mali pritekel in dejal:

»Tu imate pet jurjev. Imeli so samo še en sendvič!«

PRI ZDRAVNIKU

»Ali ste upoštevali moj nasvet, da pijete toplo vodo eno uro pred vsakim obrokom?« vpraša zdravnik svojega pacienta.

»Žal mi je, gospod doktor, toda res nisem mogel,« prizna pacient.

»Poskušal sem, a dalj kot petnajst minut nisem zdržal.«

10

PTUJSKI PERUTNINAR, glasilo delovnega kolektiva in kooperantov Perutnine Ptuj, izdaja delavski svet OZD. Glasilo ureja uredniški odbor: Andrej Božič, Alenka Brglez, Lojze Cajnkó — predsednik, Franc Čelan, Franc Kravina — namestnik predsednika, Janko Merc, Olga Mikulec, Joža Reisman, Jovo Tarbuk. Glavni urednik Lojze Cajnkó, odgovorni urednik Jovo Tarbuk. Naklada 2400 izvodov, uredništvo in uprava Ptuj, Potrčeva 8. Rokopisov in fotografij ne vračamo. Glasilo je oproščeno temeljnega prometnega davka na podlagi mnenja Sekretariata za informacije pri IS SR Slovenije, številka 421-I/72, z dne 5. 12. 1977. Tiska TOZD Ptujске tiskarne, Ptuj.